לעורר

את גיבור-העל הטמון בך

מדריך רוחני מעשי למסע
אל הגשמת הייעוד והפוטנציאל המלא של הווייתך

שרוני מלכיצדק כהן

ספר זה מוקדש לאנושות, במטרה להוביל כל איש ואישה להיזכרות מלאה
בתכלית הקיום שלנו, ולהראות את הדרך של התוכנית האלוהית שנולדנו
לתוכה, למימוש פוטנציאל האושר והעושר המיועד לנו.

הקדמה

כשתכירו בנשמה האלוהית השוכנת בתוככם, ותבינו את תוכנית החיים שיצרתם לעצמכם כנשמה, תבינו את כל מסע חייכם. תדעו גם איך לנתב אותו למימוש פוטנציאל האושר והעושר המיועדים לכם.

אנחנו נמצאים באחת התקופות המאתגרות שלנו, כאנושות. כולנו שואלים את עצמנו, מה זה כל הכאב, הסבל, האתגרים והקשיים שאנחנו עוברים ומתמודדים איתם, כפרטים וכחברה? מה התכלית שלנו? למה נולדנו? מה משמעות קיומנו כבני אנוש? למה אנחנו מסתובבים בעולם בתחושה של פוטנציאל לא ממומש? למה יש פער כה גדול בין הרצוי למצוי בחיינו? למה כל הזמן נראה לנו שאחרים מצליחים להשיג את מבוקשם וחלומותיהם, ואנחנו לא?

גם אני התלבטתי בשאלות האלה בדיוק, במיוחד לאחר ששרשרת טראומות קשות טלטלו את חיי והשאירו בי צלקות עמוקות.

שמי שרוני מלכיצדק כהן, וזכיתי לחוות התגלויות של האלוהות פעמיים בחיי (פעם אחת בגיל 25 ופעם שנייה, 7 שנים אחרי כן, בגיל 31). שתי ההתגלויות הגיעו בעקבות משברים גדולים שחוויתי, ופתחו בפניי גישה לממדים של המקור ממנו כולנו נובעים, לעולמות העליונים. כל נתיב חיי השתנה, ואיתו תפיסת עולמי לגבי המציאות בה אנו חיים והטראומות שעברתי.

הגעתי להבנות עמוקות לגבי מהותנו כנשמות המתגלמות בעולם של חומר וצורה, ולגבי ייעודנו ותכלית קיומנו האמיתית. הגילויים האלה הוציאו אותי למסע קסום של מציאת הייעוד והפוטנציאל המלא שלי. מסע זה הוביל אותי לחיים מפתיעים ומרגשים, מלאים בשפע, סיפוק ואושר אמיתי. גיליתי יכולות ופוטנציאל שלא שיערתי בנפשי שקיימים בתוכי. גיבורת-העל שבי התעוררה.

עם הכוחות, באה אחריות

בעקבות השינוי החיובי העצום שחוויתי בחיי, לקחתי על עצמי משימה: להעביר את הידע הזה הלאה, וללוות אנשים בתהליך שעברתי. במשך שני עשורים, ליוויתי אלפי גברים ונשים שחיפשו פתרונות לבעיות הקיום שלהם ולחוויית החוסר, הכאב והסבל. הם עברו כל מיני קורסים, טיפולים וסדנאות – רכשו כלים, עשו שינויים מדהימים, ולמרות זאת, נותרו בתחושה שמשהו חסר, שעדיין לא הגיעו הביתה ולא מצאו את התשובות לשאלות הקיום הגדולות.

האם גם אתם מרגישים ומרגישות את התחושה הזו, שעדיין לא מימשתם את הפוטנציאל שלכם, ולא הבנתם את מציאות החיים והאירועים איתם אתם מתמודדים על בסיס יומי? הגעתם למקום הנכון.

האנשים שליוויתי אמרו לי שבזכות הליווי והידע שהענקתי להם, סוף סוף התבהרה להם תמונת החיים המלאה. ההבנה הזו של התמונה המלאה של מסע נשמתם ותוכנית החיים שנולדו אליה, יצרה גם בהם שינוי עמוק. הם מצאו שלווה, וחוו לראשונה חיבור עמוק עם הווייתם. הם מצאו את החתיכה שהייתה חסרה להם בפאזל וחיברה להם את כל הידע והתובנות שרכשו לאורך השנים. היכולת לראות את התמונה המלאה של מסע נשמתם בעולם החומר והצורה, סללה להם את הדרך הביתה לחיבור עם המקור. הם התחברו לעוצמה ולאהבה הטמונות בהם ולחלק הבורא בתוכם. התוצאה הטבעית הייתה שגם הפער בין הרצוי למצוי בחייהם החל להצטמצם. הידע שהענקתי להם אפשר להם לממש את הפוטנציאל הגבוה שלהם, ולחוות שפע ושינויים עצומים. כעת, הגיע הזמן להעניק לכולם את הידע הנשגב הזה, על הפוטנציאל המלא שלנו – העצמי האלוהי שהננו. עשיתי את זה בתוכניות שונות שהעברתי, ועכשיו גם בספר זה. הגיע תורכם לגלות את ייעוד נשמתכם ואת תכלית קיומכם האמיתית, ולהעיר את גיבור/ת-העל שבכם.

מה זה אומר לעורר את גיבור/ת העל הטמון.ה בנו?

"לעורר את גיבור-העל הטמון בך" הוא הזמנה להיזכר במהות האמיתית שלנו – הגרסה המשודרגת ביותר שלנו – העצמי האלוהי-העליון שהננו. במהות זאת טמון הפוטנציאל המלא שלנו, הלוא הוא פוטנציאל תודעת גיבור/ת-העל.

הנשמה של כולנו היא גיבורת-על – היא לקחה על עצמה מסע חיים מלא באתגרים, שתוכנן בקפידה למען התפתחותנו כנשמה ולמען התפתחות הבריאה כולה. הספר נועד להזכיר לכולנו מי אנחנו מחוץ לאשליית הגוף והחומר, להזכיר לכולנו כמה אנחנו עוצמתיים, כמה שפע טמון בנו. עלינו רק להיזכר בבחירה שעשינו כנשמות, לפני שהתגלמנו בגוף פיזי, ולהבין את התוכנית האלוהית להתפתחות נשמתנו במשחק החיים.

בעזרת הבנה זו, נוכל לפגוש את עצמנו בגרסה המשודרגת והשופעת ביותר של הווייתנו. אם נתמסר לדרך נהפוך להיות בצלמו ובדמותו של אור נשמתנו, האלוהות הנשגבת שהיננו

בסיום הקריאה, תצאו עם הבנה של הפוטנציאל המלא שלכם. תבינו מהי הנשמה, ואיך היא פועלת בתוכנו ודרכנו, בכל רגע ורגע, במציאות חיינו. אתם תכירו את המבנה הכימי של ה-DNA הרוחני שלכם, ותעברו אבחון אישי ממשי. אבחון זה יאפשר לכם להבין מה קורה בדיוק בנשמתכם, ולזהות את המקור והתכלית לאתגרים, לקשיים, התסכולים, הפחדים והפער בין הרצוי למצוי בחייכם.

אך זיהוי הפוטנציאל הגבוה הטמון בכם הוא רק חלק מהדרך. רבים מתבלבלים בין פוטנציאל לייעוד. למעשה, מדובר בשני דברים שונים בתכלית.

כאשר אתם מותחים קשת ומכוונים למטרה, הקשת המתוחה היא הפוטנציאל.

ייעוד החץ, הוא הפגיעה במטרה. כדי לממש את הפוטנציאל הטמון בנו, עלינו קודם להבין מהו הייעוד של נשמתנו. כשתבינו את התמונה המלאה של ייעודכם, תדעו להתכוונן למטרה, להתמקד בה ולעוף כחץ שלוח לעבר האושר והשפע שיועדו עבורכם לפי הרצון והתוכנית האלוהית.

קודם כול: עלינו לאמץ את הייעוד שלנו

כל כוחות-העל והפוטנציאל לא יעזרו, אם לא תקבלו את הבחירה המחייבת לאמץ את ייעודכם ולצעוד לקראתו.

כפי שמעיד שמו, "לעורר את גיבור-העל הטמון בך" הוא מדריך מעשי. הוא מסביר כיצד נוצרים אירועים בחייכם, כיצד מערכת הנשמה יוצרת ופועלת דרככם ומה מתרחש מתחת לפני השטח בכל אתגר בחייכם. חשוב מכול, הוא מסביר מה עליכם לעשות ונותן לכם כלים פרקטיים כדי לגבור על האתגרים, לממש את תשוקותיכם ואת חלומותיכם הגדולים ביותר – לא בתיאוריה, בעולם החומר והצורה. אתם תבינו את משחק החיים שנולדתם לתוכו וכיצד לתרגם את התמורות ברמה הרוחנית לשינויים במציאות החומרית.

אם תבחרו להתמסר לידע, כמו האלפים שעזרתי להם לעלות על הנתיב לקבלת ייעודם, תעברו תהליך עוצמתי של ריפוי. תהליך זה יעזור לכם להסתנכרן עם מקור השפע האהבה והעוצמה שלכם. כשתהיו בסנכרון, חלקי הפאזל ייפלו למקום. תגלו בתוככם כוחות, יכולות ותובנות שלא ידעתם שיש לכם ותתחילו לחוות את המציאות בעוצמה ובאהבה. הם היו שם בפנים כל הזמן. הם שם גם עכשיו, מחכים להתעורר ולבוא לידי ביטוי.

הגיע הזמן.

פיתחו את ליבכם,

התמסרו לקריאה,

וצאו עימי למסע היזכרות קסום ומופלא!

פרק ראשון: מפגש עם הפחד

יום שישי בצהריים, 1979

כמו בכל יום שישי, אבא שוטף את המכונית שלו בחניה של הבית שלנו בחולון. אני מצטרפת אליו עם צבעי הגואש שלי, יושבת ומציירת לידו.

השכן שלי, אייל, חבר מהכיתה, מצטרף אליי ואנחנו יושבים ומציירים ביחד.

אבא מסיים לשטוף את המכונית ושואל אותי, "שרוני, את רוצה לעלות איתי הביתה"?

אני אומרת לו, "לא, אני נשארת עם אייל עוד קצת, להמשיך לצייר".

אבא האהוב שלי מסכים ועולה הביתה.

אני ואייל, שנינו בני 7, לומדים ביחד בכיתה א', ממשיכים לצייר לנו בכיף. לפתע, מגיע איש זר שאני לא מכירה. הוא גבוה כזה, מחייך אליי ושואל, "ילדה, איפה תיבות הדואר"?

אני מצביעה לו לכיוון הכניסה של הבניין, אומרת "שם" וממשיכה לצייר עם אייל.

הזר פונה אליי שוב ושואל אותי, "ומה יש שם"? הוא לוקח את ידי ומוביל אותי לעבר החניה, בדיוק במקום שאבא שטף את המכונית שלו קודם. אני הולכת אחריו ואייל לידי, ואומרת לו, "כלום זה סתם חניה".

ואז, לפתע, הזר הגבוה הזה מצמיד אותי לקיר של הבניין. הוא מוריד את מכנסיו ואת התחתונים, וחושף בפנינו את איבר מינו. אני בהלם, לא מבינה מה קורה.

ביד אחת הוא נוגע בעצמו, ואת ידו השנייה הוא מושיט אל המכנסיים שלי, מתחיל לפתוח את הכפתור והרוכסן... אני נבהלת וסוגרת את הכפתור. אייל עומד לידי, גם הוא מבוהל, לא זז ממקומו.

הזר מנסה שוב לפתוח לי את הכפתור, כשהוא עירום מולי. אני מתחילה לבכות וסוגרת שוב את הכפתור. הוא מנסה פעם נוספת, ואני ממשיכה להתנגד לו וסוגרת את הכפתור ומתחילה ממש לבכות...

הוא נבהל ובורח.

כולי מבוהלת, אני רצה במדרגות, עולה הביתה לקומה השנייה, מתנשפת בבהלה. אני דופקת בדלת ואחותי פותחת לי. אני רצה לחדר שינה של אמא ואבא. זה יום שישי בצהריים, הם תמיד נחים את שנת הצהריים שלהם. אני בוכה...

"שרוני מה קרה"? הם שואלים אותי.

אני מספרת להם שמישהו עכשיו בחניה של הבניין הצמיד אותי אל הקיר, הוריד את המכנסיים והתחתונים שלו, עמד מולי עירום וניסה לפתוח לי את המכנסיים. אני לא נתתי לו, בכיתי והוא ברח.

אבא ישר קופץ מהמיטה, ואמא ישר באה לחבק אותי, בודקת שאני בסדר.

אני מבוהלת ובוכה...

אבא מתקשר למשטרה. לא זוכרת כמה זמן עבר, אבל פתאום הגיעו שוטרים הביתה. הם ביקשו ממני ומאבא להצטרף אליהם, ולקחו אותנו לסיבוב בניידת, לעשות חיפוש בשכונה.

אני יושבת בניידת, קצת מבוהלת. עשינו סיבוב בשכונה, אבל לא הצלחנו למצוא אותו.

חזרנו הביתה, והמשטרה התחילה לשאול אותי שאלות וביקשה ממני לנסות לתאר אותו.

קבלתי בלקאאוט. לא כל כך זכרתי איך הוא נראה, והיה לי קשה לתאר להם אותו, אז הם הלכו לדבר עם אייל, החבר מהכיתה.

אייל תיאר להם מה שהוא זכר והם הלכו.

אמא ואבא שאלו אותי איך אני מרגישה, והביאו לי פסיכולוגית שתבדוק אותי. אמרתי להם שאני בסדר. אבל האמת היא שברגע זה חיי השתנו לתמיד. רגש חדש שלא הכרתי נכנס לתוכי והפך להיות הרגש הכי דומיננטי, שליווה אותי לכל מקום – קוראים לו פחד.

נפשי העדינה, נפש של ילדה בת 7, התנפצה ופלשו לתוכה תחושת פחד וחוסר ביטחון קיומי.

פתאום התחלתי לפחד. בלילה היו לי חלומות רעים. אני זוכרת איך הייתי קמה, מתעוררת מחלום רע, הולכת כולי רועדת מפחד מחדרי לחדר של הוריי, מתגנבת לאמא למיטה, נצמדת אליה ונרדמת לידה.

בבוקר הייתי חוזרת לשגרה, מתנהלת רגיל בחיים. לא דיברתי ולא שיתפתי אף אחד שאני פוחדת ושיש לי סיוטים. לא יודעת למה שמרתי את זה לעצמי. לא רציתי להדאיג אף אחד. אבל הפחד, חוסר הביטחון והחרדה ששוב יקרה לי משהו כזה ליוו אותי לכל מקום ובכל רגע.

החיים המשיכו, ואני גדלתי והפכתי לנערה. התנהלתי בעולם כילדה אהובה ושמחה, ועל פניו בעלת בטחון עצמי. אך ברבדים העמוקים של הווייתי פחדתי, גם מהדברים היומיומיים הכי קטנים, כמו כשאמא הייתה מבקשת ממני להוריד את פח הזבל בצהריים. הייתי רצה במדרגות, מפוחדת שאולי יגיע שוב איש זר, ושוב אמצא את עצמי באותה חוויה מפחידה, והפעם לבד. אבל היו גם פחדים גדולים יותר, כמו ללכת אחרי מה שהלב שלי רוצה.

בחרתי להתנהל בצמצום, להישאר הרבה בבית ולקרוא ספרים. הצמצום יצר בתוכי הרבה כאב ותסכול חבויים, אותם הבנתי רק בשלבים יותר מאוחרים של חיי.

הייתי ילדה מאוד טובה. סיימתי תיכון במגמת עיצוב מוצר, התגייסתי לצבא והלכתי למסלול קצונה. כשסיימתי את הצבא הלכתי להיות דיילת אוויר. הלכתי במסלול כזה מאוד ישראלי-ציוני, הייתי מאוד ציונית.

היציאה לעולם הגדול

לאחר שנה שהייתי דיילת אוויר באל-על וטעמתי קצת מהעולם הגדול, החלטתי שנמאס לי לחיות בצמצום. הייתי ילדה מקובלת בכיתה, הייתי ילדה יפה, אהבו אותי, הכול היה טוב ויפה, אבל בפנים הרגשתי פחדנית-על.

החלטתי לנסוע לטייל בעולם ולהילחם בפחדים שלי. בחרתי לטוס למזרח. כולם בישראל טסים למזרח לטיול אחרי צבא. לא הייתי מוכנה לוותר על החוויה הזו. מאסתי בפחדים. הם גרמו לי גם להיות מאוד תלותית ופגעו בדימוי העצמי שלי. בנוסף, מאסתי בתחושה של הפער העצום בין איך שרציתי לחוות את החיים ומה שעשיתי בפועל. החלטתי שלא מעניין אותי, אני יוצאת לטיול במזרח הרחוק.

הלכתי לסניף "למטייל", להתעניין ולקבל את כל הפרטים על טיול למזרח אחרי הצבא – מה עושים, איפה נוחתים... ראיתי על הקיר מודעה "דרושה חברה לטיול במזרח הרחוק". אמרתי לעצמי, אולי כדאי שאשוחח עם הבחורה הזו. קראו לה שני. התקשרתי אליה, נפגשנו, והיה בינינו קליק מידי. החלטנו לטוס ביחד לתאילנד, וכך החלה ההרפתקה שלי בעולם הגדול, שנמשכה חמש שנים.

היה כיף ממש.

במשך אותן שנים טיילתי בתאילנד, בפיליפינים, ביפן, באלי, אוסטרליה והודו. בהתחלה נסעתי עם קצת כסף, ואז הבנתי שכל המטיילים נוסעים ליפן, לעבוד בבאסטות ולעשות כסף לטיול, אז נסעתי ליפן. עבדתי שם שלושה

חודשים בבאסטות, מכרתי תכשיטים, עשיתי כסף ונסעתי לבאלי. בבאלי תפרתי 200 ק"ג בגדים, וככה מימנתי את הטיול שלי בשנים הקרובות. לאורך כל הטיול, התמודדתי עם הפחדים שצפו בי. לא נתתי להם לעצור אותי, ואפילו לקחתי אל.אס.די שהיה קטליזטור שמאוד עזר לפרק מהתודעה שלי את הפחדים.

התעוררות - ההתגלות הראשונה

המדינה האחרונה שהייתי בה הייתה הודו, כי בסוף המסע שלי בהודו, ממש ביום שהייתי צריכה לעזוב את גואה, חוויתי הארה והתגלות. הייתה לי חוויה חוץ גופית.

עמדנו כל החברים במרפסת של הבית בו גרנו, נפרדנו אחד מהשני, כי כל אחד בחר להמשיך את הטיול שלו למקום אחר, ולפתע קרה משהו שלא היה בשליטתי בכלל. כאילו יצאתי מהגוף, התודעה שלי נפתחה, נגלה בפני אור והרגשתי את נשמתה של סבתא שלי, זיכרונה לברכה, עוטפת אותי, כאילו היא לידי. צעקתי "סבתא".

בזמן שחוויתי את ההארה וההתגלות, לא הייתי על אל.אס.די. הייתי על מזוודות, בדרך לעזוב את גואה לכיוון דאלי, לעזוב את הודו ולנסוע לדרום אפריקה. אלא שאז, פתאום, חוויתי את ההארה. התחלתי לחוש את שדה האחדות – חוויתי שיש אלוהים, חוויתי שכולנו אחד, הכול זה אהבה, והתחלתי לראות תמונות. ראיתי את עצמי בתור אישה מאוד-מאוד עוצמתית. להזכירכם, במציאות, בתקופה זו של חיי, פחד וכיווץ עדיין ניהלו אותי, למרות העבודה וההתמודדות שעשיתי דרך הטיול בעולם.

ההתגלות היא חוויה רגשית מאוד, עוצמתית וגם מבלבלת. לא הבנתי מה זה. זו הייתה הפעם הראשונה מאז שתפס אותי סוטה המין, שלא חוויתי את הפחד בתוכי והרגשתי באחדות עם הכול. הרגשתי את האלוהות, הרגשתי תדר של עוצמה ואהבה. הבנתי שאנחנו לא לבד ביקום, שיש הרבה שנסתר מעינינו. לא הצלחתי להבין את הפער ביני לבין הדבר הזה. נפתח לי ערוץ תקשורת שעדיין לא הבנתי.

אני לא זוכרת כמה זמן החוויה נמשכה, אבל היא לא הייתה ארוכה. זה היה כמו אור חזק שנדלק ופתח לי חלון למציאות שלא הכרתי. ואז, כמו שנדלק, האור כבה, אבל החלון בתודעה נשאר פתוח. הייתי בהלם, אבל לא היה לי זמן לעבד. המונית לשדה התעופה הגיעה ולא יכולתי להתמהמה. לקחתי את התיקים שלי מהר, נכנסתי למונית והתחלתי את הדרך חזרה לדלהי. נופי גואה חלפו מבעד לחלון, ואני ישבתי המומה וניסיתי להבין מה עבר עליי.

מחשבות התחילו לרוץ במוחי. אני מגיעה מבית אתאיסטי, אמרתי לעצמי. אם אספר למשפחתי שפגשתי את אלוהים והוא קיים, יגידו שלקחתי סמים בהודו והשתגעתי. יאשפזו אותי. החלטתי שעדיף לא לדבר על מה שקרה לי עם אף אחד. אבל גם להמשיך ליעד הבא בטיול, דרום אפריקה, לא בא בחשבון. הפחד שוב בא לבקר אותי בדלת חדשה, הפחד שיגידו שהשתגעתי. הרגשתי צורך עז לחזור הביתה לישראל, להירשם לאוניברסיטה, ללמוד תואר ראשון, להיות כמו כולם, לראות שהכול בסדר איתי ולא השתגעתי בהודו. כך הסתיים טיול של חמש שנים בעולם.

נחתי בארץ, ועשיתי הכול כדי לחזור לשגרה ולהיות "נורמלית". ראיתי שבגדול אני מתנהלת רגיל. הכול בסדר, חוץ מזה שתפיסת המציאות שלי השתנתה. התחלתי לראות את הדינמיקה מאחורי הדברים. הרגשתי כאילו עברתי פתאום ממציאות דו-ממדית, למציאות תלת-ממדית. זאת הייתה עבורי חוויה חזקה מאוד. כבר לא הרגשתי שאני מסתובבת לבד בעולם. כל הזמן הרגשתי את הנוכחות האלוהית לצידי, והתחלתי לדבר איתה בלב. התחלתי לשאול שאלות: רגע, אם אלוהים קיים, זה אומר שאני צריכה עכשיו להיות דתייה? מה הסיפור פה?

חזרה אליי תשובה בצורה טלפתית, ושאלה אותי, "שרוני, את זוכרת כשהיית ילדה, היית משחקת 'טלפון שבור'? המשחק הזה שיושבים עשרה ילדים בשורה, הראשון מספר סיפור באוזן לזה שיושב לצידו, השני מעביר לשלישי, השלישי לרביעי וכו' וכו'... ועד שזה מגיע לעשירי והוא מספר בקול רם את הסיפור, יש אולי 4 מילים זהות?

צחקתי ואמרתי לו "כן בטח שאני זוכרת..."

"כך גם תורתי, ילדתי האהובה, עברה מדור לדור, מפה לפה, והסיפור האמיתי והאמת שלי כבר לא נמצאים בכדור הארץ..."

"אוקי, אלוהים, אז קודם כול, אני שמחה שאני לא צריכה להיות דתייה עכשיו, כי אני ממש לא מתחברת לדרך הזו". נשמתי לרווחה. "אבל עדיין, אלוהים, אני לא יכולה לדבר עליך ככה ברבים, יאשפזו אותי אם אגיד שאני שומעת אותך מדבר איתי..."

"שרוני, יקרה, אין צורך שתספרי כרגע לאף אחד על קיומי. פשוט תדעי שאת אף פעם לא לבד, ואני תמיד לצידך, שומר ומגן עלייך. המשיכי לדבר איתי בליבך ולשתף אותי בכל אשר ליבך חפץ, ואני אעזור לך להגשים את החלומות שלך".

"אוקי, בלב אני יכולה לדבר איתך כל היום, בורא עולם יקר, אבל זה נשאר ביני לבינך..."

"מעבדת הריפוי" הפרטית שלי - סטודנטית נצחית במשחק החיים

בגיל 25 נרשמתי לאוניברסיטה, לעשות תואר בתקשורת וניהול במכללה למנהל, כדי להיות בטוחה במאה אחוז שלא "השתגעתי". קניתי לי יומן והתחלתי לכתוב שיחות עם אלוהים, שבהן כל יום כתבתי לו, דיברתי אתו ושיתפתי אותו בחיי ובחלומותיי. לא סיפרתי על זה לאף אחד, בטח לא בבית שלי.

אבל אין מה לעשות, נפתחה לי התודעה. כבר לא ראיתי את המציאות אותו דבר. החלטתי לצאת למסע חדש – מסע חקירה בניסיון להבין מה אני עוברת. רציתי להבין את הפער הזה, בין מי שהייתי בחיי ובין האישה העוצמתית שראיתי בתמונות בזמן ההארה וידעתי שהיא אני. איך הצמצום והפחדנות שבהם עדיין חייתי התיישבו עם ערוץ התקשורת הזה שנפתח לי?

הנקודות התחילו להתחבר בראשי. פתאום הבנתי שעד היום חייתי בטראומה בגלל מה שעברתי כשהייתי בת שבע, שהפחד היה חלק ממני ושהתרגלתי אליו. רק כשחוויתי את עצמי נטולת פחד באמת, ברגע ההארה וההתגלות, הבנתי שעדיין חייתי בפחד וכיווץ, ושעליי להתחיל לרפא את עצמי. לכן במשך השנים הבאות, כשלא למדתי לתואר, השקעתי את מלוא זמני ומרצי לחקירה רוחנית והתפתחות אישית.

יצאתי למסע ריפוי, פגשתי בדרכי מורה רוחנית – חנה אבני, בעלת מרכז רוחני ברחובות, שנקרא "דרך האור". למדתי במרכז כ-3 שנים רייקי, מדרגה 1-3, חיבור לאנרגיית האהבה ללא תנאי ואנרגיית הריפוי, קורס מודעות 1 ומודעות מתקדמים, שמכילים התחברות לתדר האהבה של חסד אלוהי דרך צ'אקרת הלב, חוקי היסוד של הקוסמוס, קארמה, נשמה, מערכת הצ'אקרות וכיצד לעבוד איתן ולאזן אותן, חיבור לאני העליון, חיבור למלאכים, עבודה עם קריסטלים, עבודה עם אנרגיות האהבה ללא תנאי, ממדים, תקשור והילינג. הרחבתי את המודעות שלי, ודרך הלימודים ריפאתי רבדים של אנרגיית הפחד, שהייתה חלק מאוד מהותי ממני. התהליך עשה לי טוב. הרגשתי שאני מתחזקת, אהבתי את דרך הרוח וההילינג וחיפשתי דרכים להעמיק.

חשבתי שמצאתי את אהבת חיי

בתום לימודי התואר הראשון שלי, התקבלתי לעבודה בערוץ 10, כמנהלת תיקי לקוחות במחלקת הפרסום של הערוץ. כמה חודשים לאחר מכן, הכרתי את מי שאחרי מספר חודשים הפך להיות בעלי. המפגש בינינו היה

עוצמתי. נוצר בינינו חיבור רגשי מהיר ועמוק. הוא התחיל לעבוד איתי בערוץ 10, כצלם חדשות, ובמשך שלושה חודשים לא נפרדנו לרגע. התאהבנו ממש. אבל פתאום זה היה בשבילו יותר מדי. הוא עבר ילדות לא קלה עם חוויית נטישה מאבא, והיה לו קשה לבטוח באהבה. הוא פחד שגם אני אנטוש אותו יום אחד. הוא החליט שהוא לא רוצה להמשיך את הקשר ונפרדנו.

היה לי ממש קשה. הרגשתי שפגשתי את תאום הנשמה שלי, אבל הוא נסגר אליי. כל יום בבוקר, הוא היה בא אליי למשרד, רוצה לדבר איתי סתם, לראות מה שלומי. הייתי מלאת תקווה שמשהו בו השתנה שוב. אבל בערב הוא לא רצה להיפגש. עם כל הצער שבדבר, הבנתי שזה לא עומד להשתנות והרגשתי שהוא סוחט אותי אנרגטית. יום אחד, אחרי חודשיים, לקחתי אותו לשיחה ואמרתי לו, "אני מבקשת שתעזוב אותי לנפשי. אתה לא רוצה להיות איתי בזוגיות. אל תבוא לכאן יותר ואל תתקרב אליי יותר. די, זה לא עושה לי טוב".

הוא החליט לכבד אותי ונעלם לשבוע ימים. אחרי שבוע, קיבלתי ממנו טלפון בשבע בבוקר:

"אני חייב לדבר איתך. קרה לי משהו בלילה, ואני חייב לשתף אותך. אני לא הולך היום לעבודה. בבקשה, תבואי אליי כשתסיימי לעבוד".

חששתי. לא רציתי, אבל הוא התעקש שאני חייבת להגיע ולשמוע מה עבר עליו בלילה. סיימתי את יום העבודה ונסעתי אליו. כשנכנסתי, הוא הגיש לי 3 דפים של A4, ואמר לי "שבי ותקראי".

התחלתי לקרוא. הוא כתב שהלך לישון, כמו בכל לילה. באמצע הלילה, התעורר שטוף זיעה. הוא פקח את עיניו וראה אותי יושבת מולו, כולי גוף אור, מסתכלת עליו. בזמן הזה, אני בכלל ישנתי בבית הוריי. הוא שפשף את עיניו, לא מבין אם הוא ער או חולם. הוא קלט שהוא ער, ואני עדיין יושבת מולו, כולי מוארת, ומסתכלת עליו. הוא נבהל, קם מהמיטה והלך למקלחת, לשטוף פנים. הוא ראה אותי הולכת לידו. גם לאחר ששטף את פניו, עדיין הייתי שם. פתאום, ראה את עצמו יוצא מגופו גם, ועמדנו כך, אחד ליד השנייה.

אז הוא ראה תמונה שאני עומדת במטבח בהיריון, ואומרת לו, "אני לא רוצה ללדת בבית חולים, אני רוצה ללדת בבית ושאתה תצלם את הכול". גם הוא חווה את הנוכחות האלוהית לצדו, פתאום. הוא לקח דף ועט, התיישב לכתוב כל מה שעבר אליו, והחל לשאול שאלות את אלוהים ולקבל תשובות. הוא הבין שאני האישה של חייו... הוא קיבל את הסימן הגדול ביותר.

הרמתי את ראשי מהדפים, הסתכלת עליו, ולא האמנתי למה שקראתי...

אני, שכבר שנים הולכת לסדנאות ורוצה לראות מלאכים ונשמות, שמעבירה שעות במדיטציות... לא רואה, והוא שבכלל לא רוחני, בכלל לא עושה מדיטציות, וגם מעולם לא לקח סמים משני תודעה, ככה רואה את המציאות הרב-ממדית ? הייתי בשוק... הוא אמר לי שאסור לנו להיפרד... נועדנו להיות ביחד...

הייתי מבולבלת, במשך חודשיים חוויתי כל כך הרבה כאב וסבל בגללו... אבל מה זה הסימן הזה שאלוהים נתן לנו? אמרתי לו, "אני לא יודעת מה להגיד לך. בעוד שבוע אני טסה להודו עם המורה הרוחנית שלי, לאשרם של סאיבאבא. תן לי לחשוב על זה... בוא נראה מה ארגיש ומה יקרה לי שם. בינתיים, כשאהיה בהודו, בוא לא נדבר".

במהלך השבוע שקדם לנסיעה דיברנו הרבה בטלפון. הוא הסכים לשמור על החתול שלי כשאהיה בחו"ל. ביום המיועד, עליתי על מטוס עם קבוצה של נשים וטסנו להודו. אחרי יומיים באשרם, הרגשתי התקף געגוע חזק אליו. החלטתי להתקשר אליו, לראות מה שלומו ומה שלום הופי, החתול שלי, ואיך הם מסתדרים. חייגתי אליו וליבי התפוצץ מאהבה... דיברנו ארוכות, ומאותו רגע, כבר היה ברור שאני והוא לא נפרדים. שלושת השבועות האלה היו מלאים באהבה וגעגועים.

אחרי שלושה שבועות, נחתי בארץ, כולי בהתרגשות לקראת המפגש אתו. הוא בא לאסוף אותי משדה התעופה. כשהגענו לחניה, ליד האוטו, הוא ירד על ברכיו ואמר לי, "אני רוצה להתחתן איתך. התנשאי לי? דיברתי כבר עם

ההורים שלך, אמרתי להם שאני רוצה לחיות איתך לכל החיים ואני עומד להציע לך נישואין. בואי ניסע לקפריסין בסוף שבוע ונתחתן".

הייתי בשוק. כן, אהבתי אותו עד הגג, אבל ידעתי כמה קשה לו להכיל את האהבה בינינו. אפילו לא גרנו ביחד. אמרתי לו, "חכה רגע, רק נחתי. בוא נלך הביתה ותן לי לעכל את מה שקרה פה עכשיו".

לא הסכמתי לטוס לקפריסין באותו סוף שבוע ולהתחתן. במקום זה, עברנו לגור ביחד. בסופו של דבר, אמרתי "כן", והתחלנו לארגן את החתונה. עד כמה שזה מצחיק, עם כל זה שהוריי אתיאיסטיים, הם התנגדו בכל תוקף שנעשה חתונה לא ברבנות, אז נכנענו. זאת הייתה תקופה קסומה, כאילו כל היקום עבד למען הזיווג שלנו. הכול זרם ותיקתק, ולא היה שום סימן שהיה נגדנו, חוץ מדבר אחד.

מדי פעם הוא היה נסגר שוב, ולא הצליח להכיל את האהבה בינינו. בימים שנסגר, הוא לא היה יכול להתקרב אלי פיזית, זה היה יותר מידי בשבילו. אני, שגם ככה היה לי אתגרים במיניות בגלל מה שחוויתי כשהייתי ילדה עם הסוטה, נפגעתי, הרגשתי דחויה . התעוררה בי תחושה שהוא בוגד בי.

הלכתי לחברה פסיכולוגית, להתייעץ איתה. סיפרתי לה שאני מרגישה שהוא בוגד בי. היא אמרה לי "שטויות, זה פחדים לפני החתונה". באתי הביתה ושיתפתי אותו. אמרתי לו, "אני מרגישה שאתה בוגד בי". הוא צחק ואמר לי, "מה פתאום בוגד בך? אני אוהב אותך, הצעתי לך עכשיו להתחתן איתי. מה עובר עלייך? אני יודע שיש לנו קצת אתגר במיניות, אבל אני רחוק מלבגוד בך".

אמרתי לעצמי "טוב, זה כנראה חוסר הביטחון שלך", התעלמתי... לימים, הבנתי שלא טעיתי. פשוט חשתי את העתיד לבוא.

אני זוכרת את התאריך: ה-18.6.2003. זה היה יום כל כך מיוחד ומרגש, יום החתונה שלנו... חתונה לבנה. ביקשתי מכל האורחים להגיע בלבן. רציתי להרגיש את הקדושה. לפני החופה, חילקתי לכל האורחים אבני אהבה ורודות. קוראים להם רוז קוורץ, והיה תדר כל כך קסום באוויר. אבל עם כל זה שהיה מיוחד, בתוכי, הייתי מלאה בפחדים וחששות. לא הייתי בטוחה שעשיתי את ההחלטה הנכונה במאה אחוז, עם כל אהבתי אליו.

אחרי החתונה חזרנו לשגרה, ואני ממש סבלתי בעבודה שלי בערוץ 10. הייתי חוזרת הביתה מותשת מכל המלחמות שנלחמתי כמנהלת תיקי לקוחות. הוא ראה כמה אני סובלת והציע לי לעזוב את העבודה, שהוא יתמוך בנו ואני אלך ללמוד את מה שאני הכי אוהבת ואהפוך להיות מטפלת.

החלטתי לקבל את ההצעה שלו. עזבתי את העבודה בערוץ 10, ונרשמתי ללימודי פסיכותרפיה אנרגטית בסמינר הקיבוצים. מסלול זה שילב בתוכו עבודה אנרגטית עם לימודי פסיכותרפיה, דרך מסע מעמיק אל שבעת מרכזי הכוח בגוף, שבעת מרכזי האנרגיה, מערכת הצ'אקרות. התהליכים שעברנו בקורס היו מאוד מעמיקים. דרך המסע האישי של ריפוי העצמי, הילד הפנימי ואיזון מערכת הצ'אקרות שכל אחד מאיתנו עבר, למדנו על נפש האדם וקיבלנו כלים לעבודה עם האחר. במקביל ללימודים, הלכתי למתקשרות, להבין את החיבור הזה עם ערוץ התקשורת שנפתח לי עם האלוהות.

מצד אחד, עדיין לא חוויתי את האישה העוצמתית הזאת שחזיתי בהארה ובהתגלות. הפחד עדיין ניהל אותי רוב הזמן. מצד שני, התאהבתי בעולם הריפוי, בעולם הרוח, ורציתי ממנו עוד ועוד. ככל שלמדתי יותר טכניקות ריפוי והתעמקתי בעולם הרוח והפסיכולוגיה, כך התשוקה שלי לעולם זה גדלה. ביקשתי לרכוש עוד כלים ולהבין יותר לעומק את מסע הנשמות על כדור הארץ. הייתה בי התשוקה להגיע למקור, לשורש ההוויה. רציתי לשרת את אלוהים. חברה בלימודים הציעה לי להצטרף לקורס שנקרא "קבוצת החמש המתוקשר על ידי זאב אבירז".

קבוצת החמש הם מדריכי-על – יחידות אנרגטיות הנושאות ידע, הבנות וכלים. הם כמו דיסקים שמתוכנתים במערכת האם שלהם, והם מביאים את רעיונות התפתחות הבריאה כפי שהם מתקבלים מהאור הגדול שהוא

הבורא. בקורס מקבלים חומר רב על יכולת שליטה באנרגיות של ע"ב השמות, כיצד ייראה העידן החדש, יחד עם מידע תודעתי וכלים רבים לטיפול וריפוי. בקורס הזה נתקלתי בפעם הראשונה בקונספט של תיקון מערכת הנשמה ומסעה על פני כדור הארץ, ולמדתי כלים לאיזון המערכת הזו.

כל כך אהבתי את תחום הריפוי והייתי מאושרת מהלימודים, אבל במקביל לפריחה שחוויתי במישור המקצועי וההתפתחותי, במישור האישי חוויתי מהמורות רבות. בעלי המשיך בדפוס של הסתגרות כל פעם שהרגיש שהאהבה שלנו מציפה אותו. הדחייה המינית שלו כלפי הלכה וגדלה וזה העלה בי את כל חוסר הביטחון שלי. אבל הרי למדתי להיות מטפלת – הבנתי את פחד הנטישה שלו, ואת הילד הפנימי המפוחד שמשתלט עליו כל פעם שהוא חש עוצמות של אהבה. אמרתי לעצמי שאני אעזור לו להחלים, אלמד אותו שאהבה זה לא נטישה. אבל מדי פעם, זה היה מתפוצץ לי. התקשיתי להכיל את הדחייה שלו .

אחרי השנה הראשונה של הנישואין, הגענו לרבנות פעמיים. בכל פעם שנפרדנו, הוא היה הולך עם נשים אחרות, היה מוצף בכאב וחוזר אליי, מבקש לעצור את הגירושין ולקבל עוד הזדמנות. הלב שלי דימם. לא הצלחתי להבין איך הוא אומר לי שאני אהבת חייו, אבל איתי הוא לא מצליח לעשות אהבה. אותי הוא לא מצליח לענג, אבל נשים אחרות, שאין לו שום רגש אליהן, הוא כן מצליח. התחלנו טיפול והוא הפסיק באמצע בטענה שהמטפל נדלק עליי.

הוא באמת השתדל, אבל דפוס ההסתגרות והדחייה המשיך ללוות אותנו, עד שהוא הרים ידיים ואמר "אם אני אוהב אותך באמת, אני צריך לשחרר אותך. אני מכאיב לך ואני מבין שאת תעשי הכול בשבילי, אבל אני לא יכול..." הייתי שבורה לחתיכות. הלב שלי היה גמור, מרוסק לרסיסים.

הידע שלמדתי על התיקון הנשמתי השתקף לי בעוצמות בנישואים ובגירושים. ראיתי את כל דפוסי ההתנהגות הלא מאוזנים שלי: חוסר הערכה שלי לעצמי, הצורך להציל את העולם ואת האחר על חשבון מה שאני ראויה לקבל, חוסר היכולת שלי לשים גבול ולהגיד עד פה. הנתינה שלי הייתה לא מאוזנת כי רציתי לזכות באהבה. פחדתי לאכזב את ההורים וביטלתי את עצמי כדי לא לפגוע באחרים. הייתי מוכנה להכאיב לעצמי כדי למנוע כאב מאחרים. הנישואים נתנו לי מראה גדולה כזו, כמו בלונה פארק, לתוך עולמי הפנימי. מה שבאתי לרפא בעצמי, השתקף לי בתוך הנישואים הטריים ומשבר הגירושים שעברתי.

מצבי הנפשי לא היה טוב. הייתי שבורה, נטולת אנרגיית חיים ושמחה. חשבתי שהתחתנתי עם אהוב ליבי, אך גיליתי שהתחתנתי עם גבר שמפחד מאהבה ואינטימיות. הדחייה שלו שברה את ליבי, ואז, כשגיליתי במקביל שהוא בוגד בי, זה לגמרי ריסק אותי. בנוסף, הלוא עזבתי את העבודה בערוץ 10, כדי ללמוד פסיכותרפיה אנרגטית. מצאתי את עצמי אחרי שנה וחצי בלי עבודה, במשבר גירושים, עם לב שבור וללא שמחת חיים. למעשה, כל מציאות חיי קרסה עליי.

ההתגלות השנייה

אחי ואחותי, שחיים בארה"ב, הרגישו את המצוקה הגדולה שלי. הם הזמינו אותי לבוא לחופשה אצלם, לחדש כוחות. זו הייתה בדיוק תקופת חגי תשרי. הבנתי שלא אוכל למצוא עבודה בתקופת החגים, לכן החלטתי לעלות על מטוס לארה"ב, להיות קצת עם אחיי.

לאחר 3 חודשים בארה"ב, בלב המשבר הקיומי בו הייתי, חוויתי התגלות של האלוהות בפעם השנייה. לנגד עיניי ראיתי תמונה שלי עומדת על במה, באולם מלא באנשים.

"מה אני עושה פה על הבמה? מי כל האנשים האלה", שאלתי את האנרגיה שחשתי.

התשובות הגיעו אליי שוב בתקשורת טלפתית: "את עוזרת לאנשים למצוא את אוצר הנשמה שלהם".

"איך זה יכול להיות", שאלתי. "תראה אותי, אני שבר-כלי, נטולת אנרגיית חיים. איך אני עוזרת לאנשים למצוא את אוצר הנשמה שלהם"?

"זה הפוטנציאל הגבוה שלך והייעוד הגבוה שלך. עכשיו, שרוני, הגיע הזמן שלך להתעורר ולהיזכר במי שאת באמת ובתכלית הקיום האמיתית שלך".

אמרתי לאנרגיה הזו שתקשרה איתי, "אני? אין לי כסף, אין בי שום שמחת חיים, אין לי מושג מה אני עושה עכשיו. מה אתה רוצה ממני? הגעתי לארה"ב לבקר את המשפחה, בשביל להתאושש קצת. מה לי ולעזרה לאנשים? תראה איך החיים שלי נראים".

חזרה אליי התשובה: "שבי, תתחילי למדוט. אני אלמד ואוביל אותך".

"וואו, באמת"?

מאז ההארה וההתגלות, כשהבנתי שיש בכלל דבר כזה אלוהים, החלום שלי היה לתקשר אתו. פתאום, בתוך כל המשבר והכאב, היה לי שוב אור בקצה המנהרה. החלטתי להתמסר לאנרגיה הזו שהדריכה אותי. מה היה לי להפסיד? בארץ זרה, במשבר רגשי קשה, ללא שמחת חיים, ללא פרנסה, עם לב שבור וקצת חסכונות, התמסרתי והתיישבתי למדוט.

בהתחלה, לא ידעתי איך עושים את זה, והיה לי קשה מאוד. אז הצבתי יעדים ברי הגשמה: התחלתי מחמש דקות פעמיים ביום, בבוקר ובערב. כשזה נעשה קל, הוספתי עוד חמש דקות וישבתי עשר דקות, בבוקר ובערב. התבוננתי על זרם המחשבות בתוכי והקשבתי לקולות הפנימיים. כשנעשה לי קל למדוט עשר דקות ברציפות, הוספתי עוד חמש. ככה, במשך שנה וחצי, כל פעם שהרגשתי שזמן המדיטציה עבר מהר, הוספתי עוד חמש דקות, עד שהגעתי לארבעים דקות מדיטציה בבוקר וארבעים דקות בערב.

התחלתי להתמכר לתחושה ולמה שהמדיטציה הביאה אל חיי, את ערוץ התקשורת עם ההדרכה העליונה, עם העולם שמעבר. באותה תקופה, הבנתי שאלוהים הוא שמדריך את דרכי. ככל שהעמקתי במדיטציה, החלו להגיע אליי תשדורות טלפתיות על בסיס יומי, שהובילו אותי וחשפו בפניי את סודות הבריאה ואת מסע הנשמות בעולם החומרי.

הידע הפנט אותי, ותחושת המלאות והאהבה שעטפה אותי, כשהייתי בחיבור, היו התרופה לכל הכאב והסבל שחשתי. רציתי מהם עוד ועוד.

וכך התחיל מסע של חמש שנים, שאת רובו העברתי במדיטציה וביצירת החיבור עם האלוהות. היא התחילה להעלות את התודעה שלי לעולם העליון ולחשוף בפני את המקור ממנו כולנו נובעים. מקור זה הוא זהותנו, מהותנו ותכלית קיומנו כנשמות המתגלמות בעולם של חומר וצורה.

רוצים להמשיך לקרוא?

הצטרפו לנבחרת גיבורי העל שלי
ותמכו בקמפיין ההמונים להוצאת הספר לאור

